

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาชีพครู ถือว่าเป็นอาชีพที่มีความสำคัญต่อสังคม จากการวิจัยของ อีระ รุญเจริญ และคณะ ได้วิจัยเรื่อง "PHILOSOPHY OF TEACHER EDUCATION : THAILAND" พบว่า วิชาครูถูกจัดอันดับว่าเป็นอาชีพที่สำคัญที่สุดของไทย (อ้างถึงใน คิลก บุญเรืองรอด 2525: 3-8) การจัดการศึกษาในสมัยก่อนผู้ที่ทำหน้าที่เป็นครูสอนหนังสือ สอนศีลธรรม เพื่อให้กุลบุตรกุลธิดา ประพฤติปฏิบัติชอบได้แก่พระสงฆ์ ในขณะที่ครูได้รับยกย่องว่าเป็นบุพชนียบุคคล เป็นที่เคารพนับถืออย่างสูงจากศิษย์ ปรีชา พัฒนถาบุตร (2527: 3) ได้กล่าวไว้ว่า ครู คือผู้สร้างคน คนคือผู้สร้างชาติ บทบาทของครูนับได้ว่าเป็นหัวใจของการศึกษาและการพัฒนาประเทศ ครูเป็นผู้ที่มีส่วนสำคัญยิ่งต่อการกำหนดแนวทางอนาคตของบุคคลและสังคมโดยรวม ภาระกิจของครูเป็นภาระกิจที่น่าภาคภูมิใจ จะเห็นได้ว่าตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ครูก็ยังเป็นบุคคลที่ถูกสังคมกำหนดในลักษณะของอุดมคติที่ต้องประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นที่ยอมรับในสังคม ทั้งที่ปัจจุบันนี้อิทธิพลจากอารยธรรมตะวันตก ได้เข้ามามีบทบาทต่อระบบการศึกษา ปรัชญาการศึกษา วิธีการจัดการศึกษา สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคม และอื่น ๆ อีกมากมาย อิทธิพลดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาที่สืบเนื่องมาโดยตลอด จะเห็นได้ชัดเจนคือ ครูเริ่มเปลี่ยนฐานะจากพระสงฆ์ มาเป็น ขรราวาส มีสถานภาพเป็นข้าราชการ การสอนกลายเป็นอาชีพหนึ่งในสังคม คนส่วนใหญ่เพ่งเล็งความเจริญด้านวัตถุเป็นเป้าหมายในการดำรงชีวิต เกียรติยศ ชื่อเสียงวัดจากความมั่งคั่ง ครูต้องดิ้นรนเพื่อการดำรงชีพในสังคม (ทบวงมหาวิทยาลัย ศูนย์พัฒนาศึกษาแห่งชาติของประเทศ 2529:100-101) โดยการหารายได้พิเศษ เช่น รับจ้างสอนพิเศษ กวดวิชา หรือไม่ก็ศึกษาต่อเพื่อเพิ่มวุฒิอันหมายถึงการได้ปรับอัตราเงินเดือนสูงขึ้น มีเกียรติสูงขึ้น หรือการมีโอกาสดำรงตำแหน่งหน้าที่การงาน จากความพยายามของครูดังกล่าวจึงมีผลทำให้ภาพพจน์ของอาชีพครู ที่มีความสำคัญยิ่งต่อสังคม เคยได้รับการยกย่อง ยอมรับ นับถือ เริ่มเสื่อมคลายลง จากการสัมมนาของนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2523: 30) ได้สรุปสาเหตุที่ทำให้ภาพพจน์ของครูเปลี่ยนแปลงไปไว้ว่า

เป็นเพราะสภาพและฐานะทางเศรษฐกิจ ปริมาณและคุณภาพของครู และบทบาทของครูซึ่งอาจขัดแย้งกับสภาพสังคม ดังเหตุการณ์ที่กล่าวมาแล้วอาจจะมีผลทำให้คุณภาพและความเอาใจใส่ในการสอนของครูลดทอนลง เมื่ออุดมการวิชาชีพครูเริ่มเสื่อม สังคมก็เริ่มขาดความเชื่อถือในตัวครู (คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อปฏิรูปการศึกษา 2518 : 138)

นอกจากสภาพปัญหาที่กล่าวแล้วข้างต้น นโยบายการผลิตครูก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เด่นชัดมาก เริ่มจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะที่ 3 คือระหว่างปี พ.ศ.2510 - 2519 รัฐต้องการขยายปริมาณการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับอัตราการเพิ่มของประชากร เพื่อสนองนโยบายดังกล่าว หน่วยงานราชการหลายสังกัดจึงเร่งผลิตครูเพิ่มทั้งภาคปกติและภาคสมทบ ต่อมาในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะที่ 4 คือระหว่างปี พ.ศ.2520 - 2524 นโยบายของรัฐเปลี่ยนแปลงไป รัฐบาลมีการรณรงค์ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน ให้ลดอัตราการเพิ่มประชากรให้เหลือร้อยละ 2.2 ต่อปี จึงมีผลทำให้ความต้องการครูเริ่มลดลง ดังนั้นในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะที่ 5 คือระหว่างปี พ.ศ.2525 - 2529 และแผนต่อ ๆ ไป สถาบันต่าง ๆ ที่มีหน้าที่ผลิตครูจึงจำเป็นต้องลดการผลิตครูเชิงปริมาณลง (กองแผนงานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 1, 12-13) การแก้ปัญหาคือการผลิตครูของหน่วยงานที่มีหน้าที่ผลิตครูนั้น มิใช่เรื่องที่สามารถกระทำได้ในช่วงระยะเวลาอันสั้น เนื่องจากหน่วยงานที่รับผิดชอบในการผลิตครูมีหลายหน่วยงาน ขาดการประสานนโยบายการผลิตและขาดเอกภาพไม่สามารถควบคุมปริมาณได้ นอกจากนี้ผู้ใช้ครูก็ไม่สามารถวางแผนให้ผู้ผลิตครูยึดเป็นแนวทางในการผลิตครูในเชิงปริมาณได้ จึงทำให้เกิดปัญหาการผลิตครูไม่สอดคล้องกับความต้องการ ดังจะเห็นได้ว่าจำนวนครูที่สำเร็จจากสถาบันผลิตครูในปี พ.ศ.2524 นั้น มีเกินความต้องการของอัตรากำลังครู จำนวน 17,345 คน เกือบจะเท่ากับความต้องการครูในปี พ.ศ.2525 ซึ่งมีความต้องการครูเพียง 18,003 คน เท่านั้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, และกรมการฝึกหัดครู 2520:4) นอกจากภาครัฐบาลแล้ว ภาคเอกชนก็พบว่าเมื่อจำแนกตามสาขาวิชาการศึกษาตลาดแรงงานภาคเอกชน แสดงความต้องการผู้สำเร็จการศึกษาสาขาศึกษาศาสตร์ มีจำกัดเพียงร้อยละ 0.2 เท่านั้น (อนุภาพ ธีรลาม และสุจิตต์ มีมงคลกุลดิลก 2528:71) จากการปรับปรุงเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวเกี่ยวกับวิชาชีพครู นับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ฉบับที่ 4 เป็นต้นมา พบว่าสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว ล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อวิชาชีพครูมาโดยตลอด หน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการ

ผลิตครู และผู้เกี่ยวข้องกับการศึกษาของประเทศ ก็ได้พยายามที่จะแก้ไข้ปัญหา อาทิเช่น หลักสูตร ซึ่งเป็นองค์กรกลางของวิชาชีพครูได้พยายามหาแนวทางเพื่อที่จะพัฒนาและยกระดับวิชาชีพครู ให้เป็นที่ยอมรับเทียบเท่าวิชาชีพชั้นสูงสาขาอื่น ๆ และเป็นที่ศรัทธาของบุคคลต่าง ๆ ทุกวงการ ทบวงมหาวิทยาลัยก็เป็นองค์กรหนึ่งที่พยายามยกฐานะวิชาชีพครู เช่น มีการปรับปรุงข้อสอบ คัดเลือกสำหรับผู้สมัครเข้าเรียนต่อสาขาศึกษาศาสตร์ หรือครุศาสตร์ ในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย โดยมีการทดสอบทัศนคติต่อวิชาชีพครู และมีการดำเนินการโครงการวัดแววครู เพื่อเป็นการ กั่นกรองให้ได้บุคคลที่มีศรัทธาต่อวิชาชีพครูเข้าสู่วิชาชีพครู นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการ ก็เป็นหน่วยงานหนึ่งที่ได้พยายามยกระดับวิชาชีพครูให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น โดยให้ความเห็นชอบจัดตั้ง โครงการคุรุทายาทมีวัตถุประสงค์เพื่อคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ เข้ามาเรียนครู ซึ่งเป็นการสร้างผู้นำทางการศึกษารุ่นใหม่ที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพครูต่อไป

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า องค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกัวิชาชีพครูได้พยายาม หาแนวทางเพื่อปรับปรุงและส่งเสริมวิชาชีพครูมาโดยตลอด แต่ความนิยมต่อวิชาชีพครูของผู้ที่มี โอกาสจะเข้าสู่วิชาชีพครูก็มีได้มีแนวโน้มไปในทางที่ดีขึ้น จะเห็นได้จากสถิติของกรมการฝึกหัดครู รวบรวมไว้เกี่ยวกับการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักศึกษาครู พบว่ากลุ่มนัก เรียนเลือก เข้าศึกษาสาขาวิชาชีพครูในอันดับท้าย ๆ (กรมการฝึกหัดครู 2525: 22-23) ต่อมาในปี การศึกษา 2524 - 2525 อันดับการเลือกของผู้สอบคัดเลือกในสาขาวิชาชีพครูของทบวง มหาวิทยาลัย ปรากฏว่าเมื่อรวมอันดับ 1 - 3 และ 4 - 6 จะเป็นอัตราส่วน 1 : 4 (ทบวงมหาวิทยาลัย 2525 : 80-97) และจากสถิติของทบวงมหาวิทยาลัยในการสอบคัดเลือก เข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ปีการศึกษา 2531 มีผู้สมัครสอบทั้งหมดจำนวน 476,482 คน ปรากฏว่ามีผู้สมัครสอบคณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ จำนวน 42,082 คน หรือร้อยละ 8.83 ซึ่งอันดับการเลือกของผู้สมัครสอบ ปรากฏว่าเลือกคณะครุศาสตร์และคณะศึกษาศาสตร์ เป็นอันดับ 5 และ 6 ถึงร้อยละ 56.61 และเลือกเป็นอันดับ 1 เพียงร้อยละ 4.6 เท่านั้น (ทบวงมหาวิทยาลัย 2531: 1-51)

การที่จะหามาตรการหรือวิธีการต่าง ๆ ที่นำมาใช้เพื่อยกระดับมาตรฐานวิชาชีพครู ให้สูงขึ้นจะสามารถก่อให้เกิดผลดีต่อวิชาชีพครู เกิดความร่วมมือร่วมใจเพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรเป็นมาตรการที่ครูหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ได้มีส่วนร่วมและ

แสดงความคิดเห็นในการกำหนดมาตรการหรือวิธีดำเนินการ ดังนั้นในการพิจารณาถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครู นอกจากผู้ผลิตครู ผู้ใช้ครู และตัวครูแล้ว กลุ่มเป้าหมายที่มีโอกาสจะเป็นครูในอนาคตก็เป็นกลุ่มบุคคลที่ควรให้ความสนใจเช่นกัน กลุ่มบุคคลดังกล่าว ได้แก่ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนในวัยนี้ เป็นวัยที่จะต้องรู้จักพิจารณาความต้องการ ความสนใจ และความถนัดของตนเอง เพื่อตัดสินใจเลือกแนวทางที่จะศึกษาต่อ จะเห็นได้ว่าวิชาชีพครูก็เป็นแนวทางหนึ่ง ที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมีโอกาสเลือกศึกษา เพื่อประกอบอาชีพครูในอนาคต

ผู้วิจัยจึงเห็นว่า หากเปิดโอกาสให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งในอนาคตอาจจะเป็นสมาชิกของวิชาชีพครู ได้มีส่วนร่วมแสดงความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิชาชีพครู ก็จะทำให้ได้รับข้อมูลต่าง ๆ อีกด้านมุมหนึ่ง อันจะเป็นประโยชน์ในการหาแนวทางเพื่อปลูกฝังทัศนคติ และความศรัทธาต่อวิชาชีพครูต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครที่มีต่อวิชาชีพครู
2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่โรงเรียนของรัฐบาลและโรงเรียนของเอกชนที่มีต่อวิชาชีพครู
3. ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานครเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะความคิดเห็นต่อวิชาชีพครูของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 6 ปีการศึกษา 2531 ที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการและโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการในกรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 21 โรงเรียน โดยมีตัวแปรที่จะศึกษาดังนี้

1. ตัวแปรอิสระได้แก่

- 1.1 เพศ
- 1.2 ระดับความสามารถในการเรียน
- 1.3 โปรแกรมการเรียน
- 1.4 ระดับการศึกษาของบิดา
- 1.5 ระดับการศึกษาของมารดา
- 1.6 อาชีพของบิดา
- 1.7 อาชีพของมารดา
- 1.8 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2. ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาชีพครูในด้านต่าง ๆ ต่อไปนี้

- 2.1 ด้านลักษณะของวิชาชีพครู
- 2.2 ด้านลักษณะของครู
- 2.3 แนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ความคิดเห็นต่อวิชาชีพครู หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อวิชาชีพครูในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของวิชาชีพครู ลักษณะของครู และแนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู

ลักษณะของวิชาชีพครู หมายถึง สภาพความคาดหวัง ความสำคัญ ความรู้สึก และความเชื่อที่มีต่อลักษณะของวิชาชีพครู

ลักษณะของครู หมายถึง ความประพฤติ การกระทำ หรือการแสดงออกทางกาย วาจา และจิตใจของครู

แนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู หมายถึง แนวคิด แนวปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาวิชาชีพครูทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

ครู หมายถึง ผู้ประกอบอาชีพสอนหนังสือในสถานศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอาชีวศึกษา ของรัฐบาลและเอกชนเท่านั้น

นักเรียน หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ชั้นปีที่ 6 ของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2531

นักเรียนรัฐบาล หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของรัฐบาล

นักเรียนเอกชน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของเอกชน

ประเภทสถาบัน หมายถึง โรงเรียนที่กลุ่มตัวอย่างกำลังศึกษาอยู่ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ โรงเรียนของรัฐบาล และโรงเรียนของเอกชน

ระดับความสามารถในการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของการสอบครั้งสุดท้าย เมื่อปีการศึกษา 2530 ในที่นี้จะแบ่งระดับความสามารถในการเรียนออกเป็น 3 ช่วงคือ 1.00-2.49 2.50-2.99 และ 3.00-4.00

โปรแกรมการเรียน หมายถึง โปรแกรมที่นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเลือกเรียน ได้แก่ โปรแกรมวิทยาศาสตร์ และโปรแกรมศิลปะ

ระดับการศึกษาของบิดา มารดา หมายถึง วุฒิการศึกษาสูงสุดที่บิดาและมารดาของนักเรียนได้รับทั้งจากการศึกษาในระบบโรงเรียนและอื่น ๆ ในที่นี้จะแบ่งระดับการศึกษาออกเป็น 4 ระดับ คือ วุฒิการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ปริญญาโทหรือเทียบเท่า และปริญญาเอก

อาชีพของบิดา มารดา หมายถึง การประกอบอาชีพในปัจจุบันของบิดามารดา แบ่งออกเป็น 6 อาชีพ คือ รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ลูกจ้างเอกชน ประกอบธุรกิจส่วนตัว เกษตรกร และรับจ้าง

ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง รายได้รวมของบิดาและมารดา หรือ ผู้ปกครองของนักเรียนต่อเดือน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ต่ำกว่า 4,000 บาท 4,000-9,999 บาท 10,000-15,000 บาท และ 15,001 บาทขึ้นไป

พื้นที่ชั้นนอก หมายถึง ชุมชนรอบนอกของกรุงเทพมหานคร มีจำนวน 11 เขต ได้แก่ หนองแขม บางกะปิ หนองจอก ลาดกระบัง มีนบุรี บางขุนเทียน ภาษีเจริญ ดุสิต บางเขน ราชบุรีบูรณะ และพระโขนง

พื้นที่ชั้นใน หมายถึง ชุมชนที่อยู่ใจกลางกรุงเทพมหานคร มีจำนวน 13 เขต ได้แก่ พระนคร บ่อมปราบศัตรูพ่าย ปทุมวัน สัมพันธวงศ์ บางรัก ยานนาวา ดุสิต พญาไท ห้วยขวาง บางกอกน้อย บางกอกใหญ่ ธนบุรี และคลองสาน

ขนาดของโรงเรียน หมายถึง ความเล็ใหญ่ของโรงเรียนตามเกณฑ์กำหนดของ กรมสามัญ โดยถือจำนวนนักเรียนเป็นหลักดังนี้

โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียน 0 - 499 คน

โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียน 500 - 1,499 คน

โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียน 1,500 - 2,499 คน

โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียน 2,500 คนขึ้นไป

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวิธีดำเนินการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายชั้นปีที่ 6 ของ โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน ปีการศึกษา 2531 และกลุ่มตัวอย่าง เลือกโดยแบ่ง

โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็น 4 ขนาด ได้แก่ ขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษ ทั้งโรงเรียนในเขตพื้นที่ชั้นนอกและโรงเรียนในเขตพื้นที่ชั้นใน เลือกสุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ในอัตราส่วนร้อยละ 10 หรือ 1 ใน 10 ของโรงเรียนทุกขนาด เป็นจำนวนโรงเรียนรวมทั้งสิ้น 21 โรงเรียน แล้วจึงใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ในอัตราส่วนโรงเรียนละ 40 คน เป็นนักเรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ 20 คน และนักเรียนโปรแกรมศิลปะ 20 คน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 840 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามมี 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ระดับความสามารถในการเรียน โปรแกรมการเรียน ระดับการศึกษาของบิดา-มารดา อาชีพของบิดา-มารดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว แบบสอบถามมีลักษณะเป็นคำถามแบบเลือกตอบ (check list) จำนวน 7 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นต่อวิชาชีพครูในด้านลักษณะของวิชาชีพครู และลักษณะของครู แบบสอบถามมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า 3 ช่วง (Rating Scales) จำนวน 38 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (open-end) จำนวน 6 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงกรมสามัญศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและนำแบบสอบถามไปแจกด้วยตนเอง โดยคิดแถมปีที่แบบสอบถามเพื่อให้ นักเรียนส่งแบบสอบถามที่ตอบแล้วกลับคืนมาได้สะดวก

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ แบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลจากสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางและความเรียง

ส่วนที่ 2 วิเคราะห์ความคิดเห็นต่อวิชาชีพครูของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำเสนอในรูปแบบของตารางและความเรียง

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความคิดเห็นต่อวิชาชีพครูของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนของรัฐบาลและเอกชน โดยการหาค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ เชฟเฟ (Scheffe' Method) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

ตอนที่ 4 ข้อมูลแนวทางส่งเสริมวิชาชีพครู วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ (Frequency) แล้วนำเสนอในรูปแบบตาราง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันของวิชาชีพครูตามทัศนะของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการผลิตครู และองค์กรที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครูนำไปเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณา ดำเนินการในด้านนโยบายการผลิต การพัฒนา และการส่งเสริมวิชาชีพครู ให้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบัน